

бода, култура и смѣлость. На Богоявление тѣ извличали единъ по единъ първенцитѣ и чорбаджиитѣ и ги влачугали¹⁾, за да изкаратъ отъ тѣхъ пари за угощения, веселби и за селски нужди.

Ето какъ чисто ораческата работа остава назадъ, а младата народна стопанска сила отива по другъ пътъ. Това продължи чакъ до Освобождението на България и подиръ него до последнитѣ години.

Отъ 1830 г. градинарството въ село Мариино се възприемаше и разширяваше почти отъ всички малкоимотни стопани. Мнозина отъ селскитѣ градинари се издигнаха съ капитали. Тѣ станаха газди, закупуваха въ чужбина мушии

Семенаръ Ботю Станевъ съ съпругата си Гержина.

и завеждаха отъ селото работници да произвеждатъ зеленчукъ за градоветѣ. Газдата държеше главния капиталъ, а на момчетата раздаваше дѣлове споредъ тѣхнитѣ сили и тѣхната опитностъ.

Градинаритѣ се връщаха къмъ Димитровденъ отъ чужбина въ село, донасяха пари и подновяваха стара бащина къща, градѣха нова, или пъкъ даваха дарение за селскитѣ нужди. Градинаритѣ носѣха високи островръхи черни калпаци, скъпо облѣкло, ботуши или здрави обуца, говорѣха високо и се държаха гордо. Всичко това накарало младежъта да тича подиръ тѣхъ. Отъ това се засили и упадъка на земедѣлието и скотовѣдството въ селото.

1) Влачугане се нарича, потопяване главата на чорбаджиия въ дълбокъ гиранъ, като го спускатъ съ ржце надолу съ главата. Нѣкога пъкъ, като натоварвали първенцитѣ на кола, градинаритѣ се впрѣгали и ги извеждали вънъ отъ селото да ги влачугатъ по стубелитѣ.